ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΣΤ΄ 17 ΜΑΡΤΙΟΥ 1928 ΑΡΙΘ. 11

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 39410 Ἐν Ἀθήναις τῇ 6 Σ)βρίου 1927
Ἀριθ. Γνωματεύσεως 84

Ὁ παρὰ τῇ Δ)σει Θρησκευμάτων Νομικὸς Σύμβουλος.

Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν Θρησκευμάτων

Ἀπαντῶντες εἰς τὸ ἀπὸ 2 Σ)βρίου ἐν. ἔτ. ἔγγραφον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τῷ συνημμένῳ αὐτῷ ὑπ' ἀριθ. 1494 ἐγγράφῳ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κορινθίας, διὰ τοῦ ὁποίου ἐρωτᾶται ἐάν:

1) Δύναται ἀνήλικος ὀρφανὴ πατρὸς καὶ μητρός, νὰ συνάψῃ γάμον ἄνευ τῆς συναινέσεως τοῦ συγγενικοῦ Συμβουλίου.

2) Ὀρφανὴ πατρὸς καὶ μητρὸς διὰ νὰ συνάψῃ γάμον, ἀπαιτεῖται ἡ συναίνεσις τοῦ Ἐπιτρόπου αὐτῆς.

3) Ὀρφανὴ πατρὸς διὰ νὰ συνάψῃ γάμον ἀπαιτεῖται ἡ συναίνεσις τῆς μητρὸς αὐτῆς, ἔχω τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσω ὑμῖν τὰ ἑπόμενα.

Κατὰ τὰς διατάξεις τῶν Πηγῶν καὶ τὴν ἄρχουσαν γνώμην τῶν περὶ τὸ δίκαιον συγγραφέων, ὁ Ἐπίτροπος ἀνηλίκου ἐκπροσωπεῖ αὐτὸν ὅσον ἀφορᾷ τὰς περιουσιακὰς σχέσεις, οὐχὶ ὅμως καὶ τὰς προσωπικάς, οἷαι τυγχάνουσιν ἐν παραδείγματι οὖσαι ἡ σχέσις τοῦ γάμου, ἡ σύνταξις Διαθήκης καὶ εἴ τι ἄλλο.

Κυρίως, μόνον ἡ συναίνεσις τοῦ πατρὸς ἀπαιτεῖται προκειμένου ἀνήλικος, ὑπὸ τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν διατελῶν, νὰ προσέλθῃ εἰς γάμου κοινωνίαν, τῆς μητρὸς δὲ μόνον ἐὰν δι' οἷον δήποτε λόγον, κωλυομένου τοῦ πατρὸς, ἀσκεῖ τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν. Τὴν ἄρχουσαν ταύτην γνώμην τῶν νομοδιδασκάλων ἐνισχύει παγία νομολογία τῶν παρ' ἡμῖν δικαστηρίων δι' ὧν, ὡς γνωστόν, δημιουργεῖται δίκαιον ἀπαρασάλευτον καὶ ἀδιάσειστον. Οὕτω: Κατὰ τὴν ὑπ ἀριθ. 501 τοῦ 1901 ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν «Οὐδεὶς Νόμος ἀπαιτεῖ διὰ τὸ κῦρος τοῦ γάμου τῆς ὑπὸ Ἐπιτροπείαν λόγῳ ἀνηλικιότητος διατελούσης ἐφήβου κόρης τὴν συναίνεσιν τοῦ Ἐπιτρόπου. Διὰ τὸν γάμον ἀνηλίκου δὲν ἀπαιτεῖται ἡ συναίνεσις τοῦ Ἐπιτρόπου κατὰ τὰς διατάξεις Ν. 3. Ν. 18 καὶ Ν. 20. Κώδ. (5. 4) — Ἀρμεν. Δ΄ .η΄ 12. τοῦ ἄρθρου 58 Ἀστικοῦ Νόμου ἀφορῶντος πράξεις, καθ' ἃς εἶναι δυνατὴ ἡ ἐκπροσώπησις, ἐν ᾧ ὁ γάμος δὲν εἶναι δεκτικὸς ἀντιπροσωπεύσεως. Ὅρα Ἐφετ. Ναυπλ. ἀπόφ. 349 (1900). - Ἐφετ. Πατρῶν 423)1465 Ἀρ. Πάγ. 280 (1899).- Ἀρείου Πάγου ἀπόφ. ὁλομελείας 3 (1900). Ὁμοίως κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 1009 (1904) ἀπόφασιν Ἐφετ. Ἀθηνῶν, ἡ ἔλλειψις συναινέσεως τοῦ συγγενικοῦ Συμβουλίου πρὸς σύναψιν γάμου ἀνηλίκου συμπληρωσάσης τὸ 14 ἔτος προκειμένου περὶ θήλεως, τὸ 12 δὲ περὶ ἄρρενος, δὲν ἐπιφέρει ἀκυρότητα αὐτοῦ, ἀφ' οὗ οὐδαμοῦ τοῦ Νόμου κανονίσαντος ὅλας τὰς περιπτώσεις τῶν ἀκύρων ἢ ἀκυρωσίμων πράξεων τοῦ ἀνηλίκου ἀναφέρεται τοιαύτη περίπτωσις γνωμοδοτήσεως τοῦ συγγενικοῦ Συμβουλίοο πρὸς σύναψιν ἐγκύρου γάμου ἀνηλίκου τινὸς.

Τούτων οὕτως ἐχόντων ἔχομεν τὴν γνώμην, κατὰ τὴν ὁποίαν α΄.) ἀνήλικος ἔφηβος ὀρφανὴ πατρὸς καὶ μητρὸς ἵνα συνάψῃ ἔγκυρον γάμον δὲν χρήζει τῆς πρὸς τοῦτο συναινέσεως τοῦ συγγενικοῦ Συμβουλίου, ἢ τοῦ Ἐπιτρόπου. β΄. ἀνήλικος ἔφηβος ὀρφανὴ πατρός, συνάπτει ἔγκυρον γάμον καὶ ἄνευ τῆς συναινέσεως τῆς Ἐπιτρόπου μητρὸς αὐτῆς, πλὴν ἐὰν ζῶντος τοῦ πατρός, ἀπωλέσαντος τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν, ἀσκεῖ ταύτην ἡ μήτηρ

Ὁ Νομικὸς Σύμβουλος
ΧΡ. Ν. ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

ΤΟΥ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΣΥΡΟΥ
ΠΡΟΣ ΤΗΝ Ι. ΣΥΝΟΔΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Β΄.

Καὶ Γ΄. ὡς πρὸς τὸν κ. Δ. Γληνόν, καὶ ἅμα τὸν «Ἐκπαιδευτ. Ὅμιλον».

Εἰς τὸ αὐτὸ περιοδικὸν Ἀναγέν. φύλ. 11 καὶ 12 τῶν μηνῶν Ἰουλίου—Αὐγούστου τοῦ 1927, ἐδημοσιεύθη «Διακήρυξις τῆς Διοικητικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Ὁμίλου», τῆς καταρτισθείσης διὰ τὴν νέαν ἐκλογὴν κατὰ Μάρτιον τοῦ 1927 ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ κ. Γληνοῦ.

Ἐν τῇ διακηρύξει ταύτῃ (σελ. 578) καταγγέλλεται ὅτι ἡ ἐκκλησία ἐπολέμησε καὶ αὐτὴ τὸν Ἐκπαιδευτικὸν Ὅμιλον, διότι μετὰ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ τοῦ παλαιοῦ πολιτικοῦ κόσμου ἀπετέλεσαν «τριαδικὴν ἐκπροσώπησιν τῆς μεσαιωνικῆς παράδοσης, ποῦ κρατοῦσε ἀπονεναρκωμένο καὶ σκλάβο τὸν Ἕλληνα μικροαστὸ καὶ μικροαγρότη καθὼς καὶ τὸν ἐργατικὸ προλετάριο».

Ἐν τῇ αὐτῇ διακηρύξει (σελ 585) παρέχεται ἐξήγησις τοῦ διὰ τὶ ἀπέφυγεν ὁ «Ἐκπαιδευτικὸς Ὅμιλος» νὰ δημιουργήσῃ ζήτημα θρησκευτικό. Ἀπέφυγεν ὄχι ἐκ λόγων φιλοθρήσκων καὶ ἐκκλησιαστικῆς εὐλαβείας τῶν μελῶν του, ἀλλὰ δι' «εἰδικὰ αἴτια», τὰ ὁποῖα καὶ ἐπεξηγεῖ.

«Ἡ θρησκευτικότητα—λέγει εἰς τοὺς νεωτέρους Ἕλληνας εἶνε γενικὰ ἐξωτερικὴ καὶ τυπολατρική. Ἡ ἐκκλησία σὰν καθαρὸς θρησκευτικὸς ὀργανισμὸς ἔμεινε νεκρά». Καὶ κατωτέρω. «Οἱ Ἕλληνες λοιπὸν ἀστοὶ ἔχοντες μπροστά τους μιὰ ἐκκλησία οὐσιαστικὰ νεκρή, μιὰ θρησκεία περιωρισμένη εἰς τοὺς τύπους καὶ χρήσιμη γιὰ νὰ συγκρατῇ τὰ λαϊκὰ στρώματα, ὅλοι οἱ Ἕλληνες ἀστοὶ ὁμολογοῦν στὲς ἰδιωτικὲς τους ὁμιλίες, πῶς οἱ ἴδιοι δὲν πιστεύουν, θεωροῦν ὅμως τὴν θρησκεία χρήσιμη «γιὰ τὸ λαό», δὲν βρέθηκάν ποτε στὴν ἀνάγκη νὰ κάμνουν ἀγῶνας ἀπολυτρωτικοὺς ἀπὸ τὴν τυραννία τῆς θρησκευτικῆς παράδοσης. . . . . Γιατὶ ἐδῶ δὲν εἴχαμε οὔτε θρησκεία ζωντανή, μὰ οὔτε καὶ φιλοσοφία καὶ ἐπιστήμη ζωντανή. Γιὰ αὐτὸ ὁ Ἐκπαιδευτικὸς Ὅμιλος ζητῶντας τὴν ἐκπαιδευτικὴ ἀναγέννηση δὲν ἔνιωσε τὴν ἀνάγκη νὰ καταπολεμήσῃ, ἄμεσα θρησκευτικὴν ἐπιρροήν».

Αἱ ὁμολογίαι αὗται εἶνε ἀποκαλυπτικώταται. Ὁ Ἐκπαιδευτικὸς Ὅμιλος δὲν ἀναγνωρίζει τὴν χρησιμότητα τοῦ θρησκευτικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ παράγοντος. Θὰ ἐπολέμει μάλιστα τὴν ἐκκλησίαν ἐὰν εἶχεν ἐπιρροήν. Δὲν ἐπολέμησεν αὐτήν, οὔτε τὸ θρησκευτικὸν μάθημα, μόνον διότι παρ' ἡμῖν ἐκκλησία καὶ θρησκεία ἦσαν, κατὰ τὴν ἀντίληψιν τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Ὁμίλου, νεκρά. Ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῦτο δὲν τὰς ἐπολέμησαν «ἄμεσα», κατὰ τὴν ἀνωτέρω ἔκφρασίν των. Ἄρα τὰς ἐπολέμησαν ἐμμέσως. Καὶ πράγματι τὰς ἐπολέμησε. Δυστυχῶς δὲ κρατικὴ εὐπιστία ἐπέτρεψεν εἰς τὰ καθ' ἡμᾶς ἐν τῇ ἐκπαιδεύσει ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν, πρωτοστατήσαντος μάλιστα τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Ὁμίλου, νὰ ὑπονομεύσωσι θρησκείαν καὶ Ἐκκλησίαν διὰ τῆς διδασκαλίας ἐν τοῖς σχολείοις καὶ διὰ πολλῶν διδακτικῶν βιβλίων.

Ἤδη ἡ πολιτικὴ τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Ὁμίλου εἰς τὸ θρησκευτικὸν μέρος κατέληξεν εἰς τὴν διακήρυξιν ὅτι «δὲν θεωρεῖ ἀναπόσπαστη ἀπὸ τὴν ἔννοια τῆς δημοσίας ἀγωγῆς τὴ διδασκαλία θρησκευτικῶν μαθημάτων στὰ σχολεῖα». Συνιστᾷ σχολικὴν ἐκπαίδευσιν ἀγνοοῦσαν τὴν θρησκείαν. Καὶ ὀψέποτε ἤθελε κατισχύσει ὁ ὑπὸ τοῦ κ. Γληνοῦ Ἐκπαιδευτικὸς Ὅμιλος, ἤθελεν ὡρισμένως καταργήσει ἐν τοῖς σχολείοις τὸ θρησκευτικὸν μάθημα.

Ἡ διακήρυξις τῆς διοικητικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Ὁμίλου τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ καταλήγει εἰς τὴν ὁμολογίαν ὅτι αἱ ἐκπαιδευτικαὶ ἀρχαὶ καὶ αἱ ἐπιδιωκόμεναι μεταρρυθμίσεις του ἀκολουθοῦσι «τὸ σοσιαλιστικὸ δημοτικιστικὸ ρεῦμα» (αὐτόθι σελὶς 595).

Καὶ οὕτω τὸ προσωπεῖον καταπίπτει. Οἱ τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ Ὁμίλου ἔλεγον ὅτι ἐσυκοφαντοῦντο ὁσάκις κατηγγέλλοντο ὡς παρασκευάζοντες ἐν τῇ χώρᾳ ἡμῶν εὐρεῖαν σοσιαλιστικὴν κίνησιν καὶ δὴ ἀντιθρησκευτικοῦ χαρακτῆρος καὶ ἄγουσαν τὴν ἑλληνικὴν κοινωνίαν εἰς τὴν πάλην τῶν τάξεων. Καὶ ἰδοὺ ὅτι ὁ χρόνος ὁ τὰ πάντα φανερώνων ἀπεκάλυψε τὴν πλήρη ἀλήθειαν τῆς ἀνωτέρω καταγγελίας. Εἶνε δὲ ἀνάγκη νὰ ρηθῇ ἐνταῦθα ὅτι αἱ σύγχρονοι ἐκκλησίαι ἀγαπῶσι καὶ τὰς ἐργατικὰς καὶ ἀγροτικὰς καὶ μικροαστικὰς τάξεις, πολλῷ δὲ μᾶλλον εἰλικρινέστερον ἢ οἱ ἐκμεταλλευόμενοι αὐτὰς σοσιαλισταὶ δημαγωγοί, οὐδὲ θὰ ἀντεπάθουν πρὸς τιμίους κοινωνικοὺς καὶ δημοσιονομικοὺς ἀγῶνας οἱουδήποτε κόμματος ὑπὲρ τῶν δεομένων προστασίας. Ἀναγκάζονται ὅμως ἐξ ὑπερτάτου καθήκοντος νὰ θεωρῶσιν ὡς ἐχθροὺς τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου καὶ αὐτῶν τῶν ἐργατῶν καὶ τῶν ἀγροτῶν καὶ τῶν μικροαστῶν, τοὺς σοσιαλιστὰς τοὺς ἄνευ θεοῦ καὶ θρησκείας καὶ ἀγάπης καὶ εἰρήνης. Διότι ἀφ' ἑνὸς μὲν ἀφαιροῦσι διὰ τῆς μεταδόσεως τοῦ μολύσματος τῆς ἀθεΐας τὰς μεγάλας παρηγορίας καὶ ἠθικὰς ἐνισχύσεις τὰς παρεχομένας εἰς τοὺς πιστεύοντας, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐκτραχύνουν καὶ καθιστῶσι θηριώδη τὴν ζωὴν διὰ τοῦ ἀγρίου κηρύγματος τῆς ἀδυσωπήτου πάλης τῶν τάξεων.

Διότι τὶ ἄλλο ἔπραξαν καὶ πράττουσιν ὁ Λενὶν καὶ οἱ ὁμοϊδεάται του ἐν Ρωσσίᾳ. Προθυμοῦνται πάσῃ μηχανῇ νὰ ἐξαλείψωσι καὶ ἐξαφανίσωσι τὴν ἐν τῷ στήθει τοῦ ἀνθρώπου βαθύτατα ὑπ' αὐτοῦ τοῦ δημιουργοῦ ἐναποτετυπωμένην θρησκευτικότητα. Προπονοῦσι τοὺς διδασκάλους ὅπως ἐκριζώσωσιν ἐκ τῆς καρδίας τῶν νέων πᾶσαν περὶ θεοῦ ἰδέαν. Λησμονοῦσιν ὅμως ὅτι λαὸς ἄνευ θεοῦ εἶνε λαὸς ἄνευ διδασκάλου. Λησμονοῦσιν ὅτι λύουσιν οὕτω τὸν λέοντα ἐκ τῶν δεσμῶν. Ἀλλὰ πάντως πρὸς κέντρα λακτίζουσιν, διότι τὸ θρησκευτικὸν αἴσθημα εἶνε τὸ δυσαπάλλακτον καὶ ἀναπαλλοτρίωτον θέλγητρον τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας. Εἶνε ἡ ἔμπνευσις τοῦ στήθους τοῦ ἀνθρώπου, εἶνε ἡ χαρά του, ἡ παραμυθία του, ἡ ἐλπίς του. Διὰ τοῦ παιδαγωγικοῦ των συστήματος ἀποσκοποῦσι καὶ οὗτοι οἱ ἀποτελοῦντες τὸν Ἐκπαιδευτικὸν Ὅμιλον καὶ διὰ τῶν μεθόδων των νὰ μολύνωσι τὴν θρησκείαν, κηρύττοντες τὰς ἀθεϊστικάς των ἀρχάς, ἵνα ἡ θρησκεία, ἡ πατρὶς καὶ ἡ οἰκογένεια ἀπωλέσωσι τὸ ἠθικὸν κῦρος των καὶ ἐπικρατήσῃ ἐν τῷ λαῷ ἀντιθρησκευτικότης καὶ ἀνηθικότης. Ἀλλ' ἡ φυλὴ ἡμῶν δι' ὅλων τῶν αἰώνων ἀνετρέφετο, ἔζη, ἀνέπνεε, ἐμεγαλούργει καὶ ἐδημιούργει ἐμπεπνευσμένους ἱεροφάντας καὶ δημιουργοὺς τῶν ὑψίστων πνευματικῶν καὶ διανοητικῶν προϊόντων τοῦ ἀνθρώπου, μόνον διὰ τῆς θρησκευτικότητος καὶ ἠθικότητος.

Δ΄. Ὡς πρὸς τὸν κ. Κ. Βάρναλην.

Ὁ κ. Βάρναλης εἶνε φλογερὸς θιασώτης τοῦ ἐπαναστατικοῦ κομμουνισμοῦ, τῆς μαχαίρας καὶ τῆς σφαγῆς. Δὲν παύει δὲ νὰ ἐκτοξεύει κατὰ τοῦ Ἰησοῦ μετ'

ἀσεβοῦς μανίας ὅτι διέπραξε τὸ φοβερώτερον ἔγκλημα κατὰ τῆς ἀνθρωπότητος μὴ ὁπλίσας πρὸς φόνον καὶ ἐξόντωσιν τοὺς ὄχλους κατὰ τῶν ἀρχουσῶν τάξεων. Συναφῶς ἐκφράζεται καθόλου περὶ τοῦ Ἰησοῦ μετὰ καταφρονήσεως καὶ ὕβρεως, καὶ τὴν Παναγίαν ἀναφέρει αὐτὸς ὁ ποιητὴς μετὰ χυδαιότητος μαρτυρούσης οἰκτροτάτην διαστροφὴν καὶ αἰσθήματος καὶ γλώσσης.

Ἐν τῷ ἔργῳ τοῦ κ. Βάρναλη «τὸ φῶς ποῦ καίει», σελ. 31—32 καὶ 36—37, ἀναγιγνώσκονται περὶ τοῦ Ἰησοῦ γραμμαί, ὁποῖαι αἱ ἀκόλουθοι· «ἂν τὴ θεωρία ποὺ τὴν ἔφκιασες στὴ ἔρημο, μὰ μέσα στὴ ζωή, ἄν, ἀντὶ νὰ ὁπλίσῃς κάθε δυστυχῆ ἄνθρωπο μὲ μιὰ λέξη τοὔβαλες στὸ χέρι ἕνα στιλέτο· ἄν, ἀντὶ νὰ ὑποσχεθῇς ἀμοιβὰς ἑκατονταπλάσιες σὲ κείνους, ποὺ δέχονται ραπισμένοι ἀπὸ τόνα μάγουλο, νὰ στρέφουν καὶ τὸ ἄλλο, τοὺς μάθαινες τὸ δίκαιο τῆς ἐπανάστασης, τῆς βίας ἐναντίον στὴ βία, θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ ἐλπίσῃ σὲ μιὰ ἀλλαγὴ ριζικὴ τῆς ὄψης τοῦ κόσμου, σ' ἕναν ἐξανθρωπισμὸ πλατύτερο τῶν ἀνθρώπων, σὲ μιὰ νέα ζωὴ ἀπάνω στὴ γῆς. Μὰ πίσεσες τοὺς σκλάβους νὰ δουλεύουν περισσότερο χωρὶς διαμαρτύρηση καὶ εὐχαριστημένοι. Ἀφοῦ δὲν μπόρεσες νὰ συλλάβῃς τὴ βαθύτερη σημασία τοῦ παρόντος, πῶς μποροῦσες νὰ συλλάβῃς τῆς ἀξίαις τοῦ μέλλοντος . . . . ὅσο πετύχαινες τόσο καὶ ξεχνοῦσες τὸ σκοπό σου. Στερνὰ ἔφθασες νὰ δεχθῇς πῶς εἶσαι ὁ πρῶτος. ὁ μόνος καὶ ὁ παντοτεινὸς Θεός».

Ἰδοὺ δὲ καὶ τίθεται εἰς τὸ στόμα τοῦ Ἰησοῦ. «Δὲν εἶπα πῶς εἶμαι Θεός, μὰ δὲν ξέρω καὶ ἂν εἶμαι. Ἀφ' ὅτου ἔγινα ἄνθρωπος, ξέχασα ἀπὸ ποῦ ἦρθα, καὶ ἡ σκέψη μου ὄντας ἀνθρώπινη, εἶναι περιωρισμένη . . . ὅσες φορὲς περπάτησα στὴς μοναξιὲς εἶχα τὴς ἰδικές μου σκέψεις, ἔβλεπα σ' ὅλα τὴν ματαιότητα τῆς ζωῆς Πολλὲς φορὲς ἔφθασα στὴν ἀπόφαση νὰ σκοτωθῶ, ἔτσι νὰ σκεπάσω τὰ μάτια μὲ τῆς φοῦκτες μου, καὶ νὰ ἀφεθῶ μὲ τὸ κεφάλι κάτω στὴν ἄβυσσο».

Ὁ κ. Βάρναλης ἐδημοσίευσε τὸ λῆγον ἔτος νέον αὐτοῦ ἔργον· φέρει τὸν τίτλον «σκλάβοι πολιορκημένοι» καὶ εἶναι ποίημα ἑκάστου μέρους τοῦ ὁποίου προτάσσει ὀλιγόστιχον εἰσαγωγὴν εἰς πεζόν.

Ἡ πρώτη εἰσαγωγὴ σελ. 11 ἀρκεῖ νὰ ἀποδείξῃ τὸ μέγεθος τῆς διαστροφῆς τῆς διανοίας τοῦ αἰσθήματος καὶ τοῦ καλάμου τοῦ δράστου αὐτοῦ. Τιτλοφορεῖται «οἱ πόνοι τῆς Παναγίας» καὶ ἔχει ὡς ἑξῆς. μιὰ λιόλουστι ἡμέρα τοῦ χειμῶνα ἡ Παναγία στενεμένη ἀπὸ τοὺς πόνους, ἀφίνει τὸ σπητικό της βγαίνει στὸ κάμπο τρικλίζοντας καὶ ἀγκομαχοῦντας. Κάθεται χάμο στὸ πράσινο χορτάρι, ποῦ τὸ φωτίζουνε δῶ καὶ κεῖ ἄγριες βιολέττες . . . . . καὶ στρίφοντας τὴν κοιλιά της μὲ τὰ δυό της χέρια κλαίει καὶ δέρνεται, κουνῶντας τὸ ἄμαθο κορμί της δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ὅπως οἱ μοιρολογίτρες τῆς Ἀνατολῆς.» Αἱ γραμμαὶ αὗται ἀναφερόμεναι εἰς τὸν τοκετὸν τῆς Παναγίας ἀποτελοῦσι λογοτεχνικὸν κατασκεύασμα, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ δυσσέβεια ἁμιλλᾶται πρὸς τὴν χυδαιότητα

Τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ ἀγωνία τοῦ Ἰούδα» μέρος τοῦ ποιήματος, σελ. 18—22 ἀποτελεῖ προσπάθειαν ἀπολογίας τοῦ στεφανώματος τῆς προδοσίας τοῦ Ἰούδα. Ἐπειδὴ ὁ Ἰησοῦς ἀδιαφορεῖ διὰ τὴν ἐπὶ γῆς δικαιοσύνην, ἐνῷ ἡ καρδία τοῦ Ἰούδα λαχταρᾷ δι' αὐτὴν καὶ πονεῖ διὰ ὅλους τοὺς μαύρους συντρόφους τῆς δουλείας καὶ τῆς ἀπελπισίας, ἐξανίσταται ὁ Ἰσκαριώτης κατὰ τοῦ Ἰησοῦ καὶ τὸν προδίδει ἐκδικούμενος καὶ ἐνδιαφερόμενος δι' ὅλους τοὺς τυραννουμένους σκλάβους τοῦ τότε καιροῦ καὶ τοῦ μέλλοντος!

Ὁ κ. Βάρναλης ἐν σελ. 24—27 τοῦ αὐτοῦ ἔργου του, ὑπὸ τὸν τίτλον «ἡ ψυχή» συμπλέκει σειρὰν παραλογισμῶν καὶ βλασφημιῶν Ὁ Ἰησοῦς ἔχει ἐκπνεύσει ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ καὶ ἡ μέθη τοῦ ἀσεβοῦς ποιητοῦ θέτει εἰς τὸ στόμα του τὰ ἑξῆς:

«Ὅπου ρίζωσεν ὁ λόγος μου δὲν θὰ βγεῖ
ἐκεῖ χορτάρι
τῶν σκλάβων θὰ γενῇ θηλιὰ
τῶν δυνατῶν σκουτάρη
Μὲ ψεύτικη παρηγοριὰ τὰ νιᾶτα θὰ μαράνῃ
σωτῆρας τῶν τυράννων».

Κατωτέρω ἡ ψυχὴ τοῦ Ἰησοῦ κατὰ τὴν Βαρνάλειον δυσσέβειαν ποθεῖ νὰ ἠδύνατο νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν κόσμον, τὸν ὁποῖον παρεγνώρισε, διὰ νὰ ἡγηθῇ τῶν ὄχλων καὶ κάμῃ τὴν κρίσιν ἐδῶ ἐπάνω εἰς τὸν κόσμον μὲ κριτὰς τοὺς σκλάβους χρησιμοποιοῦντας «τὸ μαχαῖρι». Καταλήγει εἰς τὸ μέρος τοῦτο κραυγάζων δῆθεν ἀπὸ μέρους τοῦ Ἰησοῦ.

«Δὲν εἶμαι πνεῦμα ἀθάνατο
μὲ στοῦ σεισμοῦ τὸ χάσμα»
«κ' ἡ μόνη σας παρηγοριὰ
«τῆς φαντασίας σας πλάσμα.

Τοιοῦτο λοιπὸν καὶ τὸ ἔργον τοῦ κ. Βάρναλη μέλους τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Ὁμίλου χρηματίσαντος καὶ καθηγητοῦ συνεργάτου τοῦ κ. Δ. Γληνοῦ ἐν τῇ Παιδαγωγικῇ Ἀκαδημίᾳ, ὅπου προσελήφθη, καίτοι εἶχεν ἤδη δημοσιεύσει τὰ δύο ἄλλα ἔργα του, πλήρη καὶ ἐκεῖνα πνεύματος ἀντιχριστιανικοῦ καὶ ἀσεβεστάτου.

Ε΄. *Ὡς πρὸς τὸν κ. Ι. Κορδάτον.*

Ὁ κ. Κορδάτος ἐκ τῶν κυριωτάτων ἐν Ἑλλάδι μαχητῶν καὶ συνηγόρων τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ τοῦ ἱστορικοῦ ὑλισμοῦ εἶνε κεκηρυγμένος καθόλου κατὰ τῆς θρησκείας, πάσης ἐν γένει θρησκείας. Γράψας μάλιστα πρόλογον τῷ 1924 εἰς τὴν Ἑλληνικὴν μετάφρασιν ἔργου τοῦ Γκόρτερ, ὑπὸ τὸν τίτλον «ἱστορικὸς ὑλισμὸς» ὑπερβάλλει τὸν συγγραφέα εἰς τὴν ὑλιστικὴν στάσιν του. Ὁ Γκόρτερ φρονεῖ ὅτι ἡ θρησκεία θὰ ἐξαλειφθῇ μόνη της. Ὁ Κορδάτος ὅμως κράζει. Τίποτε δὲν γίνεται μόνο του. Ἄρα καὶ ἡ θρησκεία. — ὁποιαδήποτε θρησκεία — θὰ ἐξαλειφθῇ ὄχι μόνη της, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ἐπιθετικὴ ἀπέναντί της στάση τῶν κομμουνιστῶν».

Παρατρέχοντες ἄλλας ἀντιθρησκευτικὰς καὶ ἀντιχριστιανικὰς ἐκδηλώσεις τοῦ Κορδάτου λαμβάνομεν ὑπ' ὄψει τελευταῖον ἔργον του ἐκδοθὲν τὸ ἔτος τοῦτο εἰς τὴν σειρὰν τῆς φιλοσοφικῆς καὶ Κοινωνιολογικῆς βιβλιοθήκης τοῦ ἐν Ἀθήναις ἐκδοτικοῦ οἴκου Γ. Ι. Βασιλείου φέρει τὸν τίτλον «Ἀρχαῖες

θρησκεῖες καὶ χριστιανισμός.» Ἰδοὺ δὲ αἱ θέσεις, τὰς ὁποίας ἀσπάζεται καὶ ὑποστηρίζει ὁ Κορδάτος ἐν σχέσει πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ κ. ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. «Τὸ ξανατονίζομε πῶς γιὰ μᾶς τὰ πρόσωπα Ἰωάννης καὶ Ἰησοῦς εἶνε ὑποθετικά.» σελ. 260—261.

«Ἕνας Ἰησοῦς λοιπὸν ποὺ νὰ ἔπαιξε τὸ ρόλο προφήτη ἢ Μεσσία πουθενὰ δὲν ὑπάρχει οὔτε εἰς τοὺς Ἑβραίους ἱστορικοὺς καὶ φιλοσόφους, οὔτε στὴ ραββινικὴ φιλολογία, οὔτε σ' αὐτὲς τὴς χριστιανικὲς πηγές. Ὁ Ἰησοῦς τῶν Εὐαγγελιστῶν φαίνεται σὰν ἕνα πλαστὸ πρόσωπο· εἶνε τὸ δημιούργημα τῆς φαντασίας καὶ τῆς ἀνάγκης νὰ δικαιολογηθῇ καὶ στηριχθῇ εἰς ἕνα πρόσωπο ὁ χριστιανισμός» (σελ. 265). «Φυσικὰ ὁ χριστιανισμὸς ἔχει τοὺς ἀρχηγούς του, καὶ ἴσως κάποιος ἀπὸ τοὺς πολλοὺς Χριστοὺς (Μεσσίας) νὰ ἦταν ὁ πιὸ μεγάλος. Δὲν ξέρομε ὅμως ἂν λεγότανε Ἰησοῦς. Ὁ Ἰησοῦς τῶν Εὐαγγελιστῶν εἶναι ὁ μυθικὸς ἀρχηγὸς τῆς παράδοσης» (σελ 266). Ὁ Κορδάτος δὲν ἀρνεῖται μόνον τὴν θεότητα τοῦ Ἰησοῦ, τοῦ ἀρχηγοῦ καὶ θεμελιωτοῦ τῆς χριστιανικῆς πίστεως· ἀρνεῖται καθόλου καὶ αὐτὴν τὴν ἱστορικήν του ὕπαρξιν. Ὡς πρὸς τὸ ἐκπαιδευτικὸν συμβούλιον εἰς τὰς πρὸς τὸν Σ. Μητροπολίτην Ἠλείας ἐγγράφους πληροφορίας του, τὰς κατατεθειμένας ἐν τῷ σχετικῷ φακέλλῳ ὁ κ. Δ. Γληνὸς καθιστᾷ γνωστὸν ὅτι τὰ ἀσεβοῦς περιεχομένου διδακτικὰ βιβλία ἐνέκρινε τὸ ἐκπαιδευτικὸν συμβούλιον, καὶ ὅτι τοῦτο εἶναι καὶ τὸ καταργῆσαν τὴν ἑορτὴν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν ὡς ἑορτὴν τῆς ἐκπαιδεύσεως. Εἰς τὰς ἐντεῦθεν προκυπτούσας ἀπέναντι τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἔθνους εὐθύνας τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ συμβουλίου δέον νὰ προστεθῇ καὶ ἡ ὑπ' αὐτοῦ παρασχεθεῖσα ἄδεια καὶ προστασία εἰς λειτουργοὺς τῆς ἐκπαιδεύσεως προδίδοντας τὰς ἱερὰς ὑποχρεώσεις τῆς θέσεως αὐτῶν διὰ τῆς ἀντιθρησκευτικῆς διαχειρίσεως τοῦ διδασκαλικοῦ των ἀξιώματος.

1) *Ὡς πρὸς τὸ περιοδικὸν «Ἀναγέννηση».*

Τὸ περιοδικὸν τοῦτο ἐκδοθὲν ὑπὸ τοῦ κ. Δ Γληνοῦ πραγματεύεται θέματα ἐκ τῶν κύκλων φιλοσοφίας, ἐπιστήμης, τέχνης, παιδείας. Ἡ θρησκεία δὲν μνημονεύεται μεταξὺ τῶν ἀντικειμένων τῆς ἀρθρογραφίας του. Οἱ ἀρθρογράφοι του ὅμως δὲν τὴν λησμονοῦν. Εἰς τὸ φύλ Ἰανουαρίου 1927 ὁ κ. Κορδάτος ξιφουλκεῖ ὑπὲρ τοῦ Μαρξισμοῦ καὶ τοῦ ἱστορικοῦ ὑλισμοῦ. Ἐν σελίδι δὲ 262 θέτει ἐν ἀμφιβόλῳ τὴν ὕπαρξιν τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἀποφαίνεται ὅτι «ὁ πρωτόγονος χριστιανισμὸς γεννημένος μέσα στὴν κακομοιριασμένη Παλαιστίνη ἔχει πατέρα τὴν μεγάλη φτώχεια ἐνῷ εἶχε καταστρέψει τοὺς μικροπαραγωγοὺς καὶ μικροτεχνίτας». Κατωτέρω μετὰ τοῦ συνήθους θράσους τῆς ἀπιστίας καὶ τῆς ἀμαθείας ἀποφαίνεται ὅτι ἡ προτεσταντικὴ θεολογία καὶ ἡ ἱστορικὴ κριτικὴ ἔχουν ὁλότελα ἀνατρέψει τὴν θεολογικὴν ἀντίληψιν τοῦ χριστιανισμοῦ. Καὶ εἰς σελ. 263 γράφει «ὅτι ὅταν θὰ πάψουν μέσα στὴ κοινωνία οἱ οἰκονομικοὶ ἀνταγωνισμοί, ὅταν ἀλλάξῃ συθέμελα τὸ κοινωνικοπολιτικὸ καθεστώς, καὶ τὴν ἀμάθεια τὴν ἀντικαταστήσῃ ἡ ἐπιστήμη πιὸς πιστεύει ὅτι θὰ ὑπάρχῃ θρησκεία» ;

Εἰς αὐτὸ τὸ φύλλον ὁ κ. Ν. Καζαντζάκης δημοσιεύει ἄρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον «Σταυρωμένη Ρουσία». Ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ (σελ. 275) ἀναγιγνώσκομεν· τὸ «αἷμα καὶ τὸ ἔγκλημα εἶναι ἡ ἀπαραίτητη μύηση». Καὶ «βλέπεις» ὁ «Θεός» «ἂς λέμε ἔτσι τὴ σκοτεινὴ δύναμι—δὲν εἶνε ὁ ἀγαθὸς οἰκογενειάρχης, ποὺ θαρρούσαμε· εἶναι σκληρός, δὲν νοιάζεται γιὰ τὰ ἄτομα, σκοτώνει, γεννάει, ξανασκοτώνει».

Εἰς τὴν «Ἀναγέννηση» (φυλλάδια 11—12 τοῦ Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου τοῦ 1927) δημοσιεύεται τοῦ αὐτοῦ Ν. Καζαντζάκη ἡ «Ἀσκητική». Κατὰ τὸν συγγραφέα της ἡ «Ἀσκητικὴ» τούτη, ἂς θεωρηθῇ «ἡ πρώτη λυρικὴ ἀπόπειρα, ἡ πρώτη κραυγὴ τοῦ μετακομμουνιστικοῦ πιστεύω» σελ. (599). Περὶ Θεοῦ ἰδοὺ τί ἀποφαίνεται τὸ ἐν λόγῳ δημοσίευμα τῆς «Ἀναγέννησης».

«Εἴδαμε τὸν ἀνώτατο πύρινο κύκλο τῶν στροβιλιζομένων δυνάμεων. Τὸν κύκλο αὐτὸν τὸν ὀνομάσαμε Θεό. Μπορούσαμε νὰ τοῦ δώσωμε, ὅ,τι ἄλλο ὄνομα θέλουμε. Ἄβυσσο, Μυστήριο, Δύναμη, Ἀπόλυτο Σκοτάδι, Ἀπόλυτο Φῶς, Ὕλη, Πνέμα, Σιωπή». (σελ. 620).

«Ὁ Θεός μας εἶνε ἄνδρας καὶ γυναῖκα, θνητὸς καὶ ἀθάνατος, κοπριὰ καὶ πνέμα. Γεννάει, γονιμοποιεῖ καὶ σκοτώνει, ἔρωτας μαζὶ καὶ θάνατος καὶ πάλι ξαναγεννάει καὶ σκοτώνει». (σελ. 621).

«Ὁ Θεός μου δὲν εἶνε παντοδύναμος. Ἀγωνίζεται, κινδυνεύει κάθε στιγμὴ τρέμει, παραπατάει σὰ κάθε ζωντανό. Ἀκατάπαυστα νικιέται καὶ πάλι ἀνασηκώνεται, γεμάτος αἷμα καὶ χώματα καὶ ξαναρχίζει. Εἶνε ὅλως πληγὲς τὰ μάτιά του εἶνε γεμάτα φόβο καὶ πεῖσμα, καὶ τὰ μελίγγιά του εἶνε συντριμμένα. Μὲ τὰ πόδια, μὲ τὰ χέρια, δαγκώνοντας τὰ χείλια, ἀναβαίνει ἀγκομαχιέται». (αὐτόθι).

«Ὁ Θεός μας δὲν εἶνε πανάγαθος· εἶνε γιομάτος σκληρότητα, ἀδικία καὶ μῖσος. Δὲν σπλαγχνίζεται δὲν νιάζεται γιὰ ζῷα καὶ ἀνθρώπους, μήτε γιὰ ἀρετὲς καὶ ἰδέες..... ὁ Θεός μου δὲν εἶνε πάνσοφος. Τὸ μυαλό του εἶνε ἕνα κουβάρι σκοτεινὸ καὶ παλεμάει νὰ τὸ ξετυλίξῃ μέσα στὸ λαβύρινθο τῆς σάρκας. Ἀγωνίζεται ψαχουλεύει. Ἀγγίζει δεξιά, γυρίζει πίσω, στρέφεται ζερβά, θυμίζεται. Ἀγωνιᾷ ἀπάνω στὸ χάος. Ἀργὰ μὲ πόλεμο ἀναριθμήτων αἰώνων φωτίζονται οἱ λασπεροὶ γύροι τοῦ μυαλοῦ του». (αὐτόθι).

Καὶ αἱ σκοτειναί, αἱ ζοφώδεις αἱ ἀνατεταραγμένης ψυχῆς καὶ παραφρονούσης διανοίας θεωρίαι αὗται περὶ Θεοῦ, αἱ ὄχι μόνον ἀσεβέστατοι καὶ ἀνάξιαι τῆς ἑλληνικῆς διανοήσεως εἶνε φέρουσαι τὴν ἐπίδρασιν κύματος ξένου ἀντλοῦντος τὰ ὑλικὰ αὐτοῦ ἐκ τοῦ ἐρέβους τῆς ἀπιστίας καὶ ἐκ τῆς γλώσσης τῶν διανοουμένων τῶν φρενοκομείων. Ταύτας φιλοξενεῖ εἰς μακρὰς σελίδας ἡ «Ἀναγέννηση» τοῦ κ. Δ. Γληνοῦ ὡς ἀνάγνωσμα φιλοσοφίας, ἐπιστήμης παιδείας, ἄξιον νὰ συμβάλῃ εἰς τὸν σκοπὸν αὐτῆς πρὸς ἐξύψωσιν τῶν ἐκπαιδευτικῶν καὶ καθόλου τῶν διανοουμένων τῆς χώρας ἡμῶν κύκλων.

Ἡ ὁμοία ἀσεβὴς δηλητηρίασις δι' ἀπορρίψεως

πάσης θρησκείας καὶ ἀρνήσεως πάσης θρησκευτικῆς ἰδέας παρατηρεῖται καὶ εἰς τὴν «'Αναγέννηση» τοῦ 'Οκτωβρίου 1926. Τὸν λόγον ἔχει πάλιν ὁ κ. Ν. Καζαντζάκης ἐκ τῶν κυριωτάτων συνεργατῶν τοῦ Διευθυντοῦ τῆς «'Αναγέννησης» ἐν σελ. 77 γράφει. «Μία πίστη καινούργια ποὺ καμμιὰ σχέση δὲν ἔχει μὲ τὶς ἀνεγνωρισμένες θρησκείες πνέει ἐπάνου στὴ γῆς». Καὶ προσθέτει εἰς σελ. 78. «Καμμιὰ ἐλπίδα πιὰ μεταθανάτιας ἀμοιβῆς δὲν τοὺς ξεγελάει. Τίποτε πιὰ δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς δώση ἐγκαρτέρηση καὶ ὑπομονή. Ἡ γῆ τούτη εἶνε ἡ κόλαση ἡ γῆ τούτη εἶνε κ' ἡ παράδεισο. 'Εδῶ πρέπει νὰ ξεσπάση κ' ἡ ἀμοιβὴ καὶ ἡ τιμωρία».

Εἰς τὸ αὐτὸ φύλλον 'Οκτωβρίου τοῦ 1926 ἐμφανίζει ἡ «'Αναγέννηση» ἀγωνίστριαν τῆς ἀντιθρησκευτικῆς προσπαθείας καὶ μίαν κυρίαν, ἵνα μὴ λείψη ἐκ τῆς δυσσεβοῦς χορείας τὸ γυναικεῖον φῦλον. Εἶνε ἡ Ἕλλη Λαμπρίδου. Ἡ κυρία αὕτη ἐξηγοῦσα τὸν χριστιανισμὸν ὡς ἀξίαν τῆς ἐποχῆς του, φρονεῖ ὅτι σήμερον ἡ ἀξία αὕτη δὲν ἱκανοποιεῖ. Μετὰ τοῦτο λέγει. «Θὰ μοῦ πῆτε· θέλεις λοιπὸν μιὰ νέα θρησκεία»; (σελ. 94). Καὶ ἀποκρίνεται. Καὶ γιὰ τί ὄχι; (αὐτόθι). Ἔπειτα ἀποφαίνεται «αἱ ἀξίαι ποῦ χρειαζόμαστε δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ προέλθουν ἀπὸ ἕνα ἄτομο μὲ ἀξιώσεις πῶς προέρχεται ἀπὸ τὸ Θεό, καὶ μᾶς δίνει μιὰ ἀποκάλυψη. Δὲν ξέρω μάλιστα ἂν θὰ ἦτο δυνατὸ νὰ δεχθοῦμε σήμερα κἄτι τέτοια». Ἡ γνώμη αὕτη προφανῶς ἀφορᾷ κυρίως εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν 'Ιησοῦν Χριστόν. Κατὰ τὴν ἰδέαν τῆς Λαμπρίδου ὁ 'Ιησοῦς ἦτο ἓν ἄτομον, τὸ ὁποῖον ἠξίωσεν ὅτι προήρχετο ἀπὸ τὸν Θεόν, ὅπερ σήμερον εἶνε ἀπαράδεκτον. 'Ακολούθως αὕτη ὁρμωμένη ἀπὸ τῆς προϋποθέσεως ὅτι ὁ χριστιανισμὸς εἶνε σήμερον παλαιὰ ἀξία διαλελυμένη ἢ ὑπὸ διάλυσιν λέγει μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως. «'Απὸ τὴ διάλυση τῶν παλαιῶν ἀξιῶν οἱ δυνατώτεροι ἀπὸ μᾶς δὲν στεναχωροῦνται καθόλου. Ἴσα ἴσα βρίσκουν πῶς τοὺς δίδει περισσότερη ἐλευθερία γιὰ νὰ τονίσουν τὴ δική τους ἀντίληψη νὰ ζήσουν ἀνάλογα μὲ τὸ δικό τους ἰδανικό», (αὐτόθι σελ. 95). Ὡπλισμένη ἡ τόσον προοδευτικὴ κυρία διὰ τοιούτων ἀντιλήψεων τοῦ κύκλου τῆς «'Αναγέννησης» περὶ τῆς θρησκείας, διερρύθμησε μετ' ἀναλόγου ἐλευθεριότητος καὶ τὰς γνώμας αὐτῆς περὶ κόρης καὶ οἰκογενείας. Οὕτω γράφει εἰς τὴν αὐτὴν σελίδα 95 «εὐτυχισμένο τὸ κορίτσι ποῦ ἱκανοποιεῖ σύγχρονα τὰ γοῦστά της καὶ τὴν μόδαν, τὴ μαμᾶ του καὶ τὸν ἄνθρωπο ποῦ συμπαθεῖ, τὸν προϊστάμενο τοῦ γραφείου του καὶ τὶς φιλινάδες του». Ὁ δὲ τρόπος τῆς ἱκανοποιήσεως κατανοεῖται περισσότερον ἐκ τῶν ἑπομένων γραμμῶν περὶ οἰκογενείας· «ἡ οἰκογένεια βέβαια εἶνε μιὰ μορφὴ συμβιωτικὴ ποῦ ἀπεδείχθηκε ὡς τώρα ὠφέλιμος γιὰ τὴν ἀνθρώπινη ζωή. Μπορεῖ ὅμως νὰ πῆ κανεὶς πῶς πάντα θὰ ὑπάρχῃ» ; 'Ιδοὺ τίνας κυρίας διαθέτει καὶ ἐμφανίζει ἡ «'Αναγέννηση» τοῦ κ. Δ Γληνοῦ διὰ τὴν διανοητικὴν οἰκογενειακὴν καὶ κοινωνικὴν ἀναγέννησιν καὶ ἀνύψωσιν τοῦ σημερινοῦ Ἕλληνος καὶ τῆς σημερινῆς Ἑλληνίδος !

Συναφεῖς τινες παρατηρήσεις.

Διὰ τῶν ἀνωτέρω ἐπετελέσθη, ὑποθέτω ἡ ἀνατεθεῖσά μοι παρὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐντολή. Ἔχει ἤδη πρὸ αὐτῆς καθαρὰ ἐξηκριβωμένα καὶ αὐθεντικὰ τὰ στοιχεῖα τῆς ὑπὸ κρίσιν αὐτῆς ὑποθέσεως, ἀλλ' ἐν τῇ σειρᾷ τῆς σχετικῆς ἐρεύνης καὶ μελέτης προέβαλον καὶ ἄλλα τινὰ στοιχεῖα τὰ ὁποῖα εὐρύνουσι τὴν ὑπόθεσιν καὶ εἶνε ἄξια νομίζω τῆς προσοχῆς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Τὰ στοιχεῖα ταῦτα εἶνε τὰ ἑξῆς :

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

Ἡμερομηνία		Κυριακαὶ Εὐαγγελίων	Κυριακαὶ Ἀποστόλων	Ἑωθινά	Ἦχοι
ΜΑΡΤΙΟΣ	4	Κυρ. Α′ Νηστ.	Κυρ. Α′ Νηστ.	Ε′	α′
	11	Κυρ. Β′ Νηστ.	Κυρ. Β′ »	ΣΤ	β′
	18	Κυρ. Γ′ Νηστ.	Κυρ. Γ′ »	Ζ′	βαρὺ
	25	Εὐαγγελισμοῦ	Εὐαγγελισμοῦ	ἑορ	δ′

α′.) Ἡ ἐκπαιδευτικὴ δρᾶσις καὶ ἐπίδρασις τῶν κ. κ. Δελμούζου καὶ Γληνοῦ, οἵαν ἀνωτέρω διηκριβώσαμεν καὶ καθωρίσαμεν διὰ κειμένων καὶ πραγμάτων, ὑπεστηρίχθη ἐξ ἀρχῆς ὑπὸ τοῦ «'Εκπαιδευτικοῦ Ὁμίλου». Ὁ Ὅμιλος οὗτος ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «'Αναγέννηση» (ἡνωμένον φύλλον Μαΐου —'Ιουνίου τοῦ 1927 σελ. 571) περιελάμβανεν ὑπὲρ τὰ πεντακόσια μέλη. Μετὰ τὴν κατὰ Μάρτιον λήγοντος ἔτους ἀπόσχισιν 52 μελῶν ἀπέμειναν περὶ τὰ 470 μέλη προσκείμενα πρὸς τὰς ἀντιλήψεις τοῦ κ. Γληνοῦ περὶ ἐπιβολῆς εἰς τὴν ἐν Ἑλλάδι ἐκπαίδευσιν τοῦ σοσιαλιστικοῦ δημοκρατικοῦ ρεύματος περὶ μεταρρυθμίσεως τῆς ἐκπαιδεύσεως ἐπὶ τῇ βάσει τῆς πάλης τῶν τάξεων μετ' ἀποκλεισμοῦ τοῦ θρησκευτικοῦ μαθήματος. Καίτοι ἀγνοοῦμεν τίνα τὰ μέλη τοῦ «'Εκπαιδευτικοῦ Ὁμίλου»—γνωστὰ εἶναι ἐλάχιστα δημοσίᾳ, πρὸς τὸ παρὸν λαμβάνοντες ὑπ' ὄψει τὰ ὀνοματεπώνυμα καὶ τὰ ἐπαγγέλματα καὶ τὰς θέσεις τῶν παραιτηθέντων—ἔτι δ' ὅτι καὶ οἱ ἑταῖροι τοῦ Ὁμίλου τούτου ἐλαμβάνοντο ἐκ τῶν σημαινόντων καὶ εἰς τὰ γράμματα καὶ εἰς τὰ ἀξιώματα καὶ εἰς τὰς ἐπιστήμας καὶ τὴν κοινωνικὴν θέσιν, δυνάμεθα νὰ εἰκάσωμεν ἀσφαλῶς ὅτι τῆς ἀντιθρησκευτικῆς παρατάξεως τοῦ «'Εκπαιδευτικοῦ Ὁμίλου» τῆς θεωρούσης τὴν ἐκκλησίαν οὐσιωδῶς νεκράν, καὶ ἀξιούσης ἄθεον τὸ σχολεῖον, μετέχουσι περὶ τοὺς 470 εἰς τὴν ἰδιαιτάτην παρ' ἡμῶν σημαίνουσαν ἐπιστημονικήν, λογογραφικήν, κοινωνικὴν καὶ πολιτικὴν ἐπιρροήν.

β′) Ἡ ἐν τῇ ἐκπαιδεύσει δρᾶσις καὶ ἐπίδρασις τῶν κ. κ. Δελμούζου καὶ Γληνοῦ καὶ τοῦ ὁμόφρονος αὐτοῖς ἐκπαιδευτικοῦ Συμβουλίου ἐπροστατεύθη ὑπὸ κυβερνήσεων αἱ ὁποῖαι ἐκ πλάνης ἔδωκαν εἰς αὐτοὺς πᾶσαν δύναμιν καὶ ἐξουσίαν. Ἡ ἐπιρροὴ αὐτῶν αὕτη κρατεῖ ἀκόμη δέσμιον ὄχι μικρὸν μέρος τοῦ πολιτικοῦ ἡμῶν κόσμου. Οὐδὲ εἶνε ἀπίθανος καὶ ἡ ἐν τῷ μέλλοντι προσπάθεια ἐπαναφορᾶς αὐτῶν εἰς τὰς θέσεις, ἀφ' ὧν πρό τινος ἐξέπεσον, καὶ ἡ χρησιμοποίησις εἰς τὰς θέσεις ταύτας ὁμοφρόνων ὀργάνων των.

γ′) Καὶ μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσίν των ἐκ τῆς ἐκπαιδεύσεως τὸ πνεῦμά των καὶ τὸ σύστημά των ἐξακολουθεῖ νὰ ἐπιδρᾷ ἐν αὐτῇ διὰ πλείστων καθηγητῶν καὶ διδασκάλων διατελούντων ἐν στενοτάτη πρὸς

αὐτοὺς ἀλληλεγγύη διὰ κοινῶν ἰδεῶν καὶ συμφερόντων. Ἰδίᾳ εἰς τὸν δημοδιδασκαλικὸν κόσμον ἡ ἐπιρροή των ἐξακολουθεῖ νὰ ἦνε σημαντικωτάτη, ὥς ἐνδεικνύει ἡ κίνησις καὶ ἡ στάσις τῶν ὁμοφρόνων των διδασκάλων εἰς τὰ διδασκαλικὰ συνέδρια, καὶ ὥς μαρτυροῦσιν αἱ ἐπὶ διαφόροις εὐκαιρίαις ἐκδηλώσεις διδασκαλικῶν ὁμάδων.

δ') Αἱ ἐκδόσεις τοῦ μαρξισμοῦ, τοῦ λενισμοῦ, τοῦ ὑλισμοῦ καὶ τοῦ πολέμου κατὰ τοῦ δόγματος τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς κοινωνιολογίας τοῦ χριστιανισμοῦ ἔλαβον ἀπό τινος παρ' ἡμῖν καταπληκτικὴν καὶ ἐπίφοβον αὔξησιν. Τὸ ἐν Ἀθήναις νέον διεθνὲς βιβλιοπωλεῖον «Ἀκαδημαϊκὸν» εἶνε ἀκατάπαυστον ἐργαστήριον τοιούτων ἐκδόσεων. Τὸ αὐτὸ βιβλιοπωλεῖον διαφημίζει γαλλικὰς ἐκδόσεις τῶν ἔργων τοῦ Καρόλου Μάρξ, τοῦ Λενίν, τοῦ Λέοντος Τρότσκυ καὶ τῶν ὁμοϊδετῶν των. Ἀλλὰ καὶ ἄλλα βιβλιοπωλεῖα μετέχουσιν εἰς τὴν τοιαύτην ἀσεβῆ καὶ κοινωνιοφθόρον προσπάθειαν. Οὐδὲ εἶνε μόνον δημοτικισταὶ αἱ τοιαῦται τῶν πνευμάτων καὶ τοῦ βίου δηλητηριάσεις. Αἱ εἰς τὴν καθαρεύουσαν μεταφράσεις τῶν ἔργων τῶν Βύχνερ, Χαῖκκελ, Ρενὰν ἀριθμοῦσιν ἑκάστη τρεῖς καὶ τέσσαρας ἐκδόσεις. Καὶ εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς καταλύσεως τῶν θρησκευτικῶν καὶ χριστιανικῶν θεμελίων συνεργοῦσι διὰ τῶν οἰκείων μέσων καὶ διάφοροι ἐπιστημονικαὶ ἑταιρεῖαι, ἄλλαι μὲν δι' ἐργασιῶν ψυχικῆς ἐρεύνης ἄγουσῶν εἰς ἀντιχριστιανικὰ συμπεράσματα, ἄλλαι διὰ κοινωνιολογικῶν καὶ πολιτικολογικῶν ἐκζητήσεων βασιζομένων εἰς ἀρχὰς ἀγνοούσας ἢ καὶ καταφρονούσας τὸ ἔργον τοῦ χριστιανισμοῦ.

ε') Ἡ ἀντιθρησκευτικὴ καὶ κομμουνιστικὴ μόλυνσις μετεδόθη καὶ εἰς ὁμάδας τῆς ἑλληνικῆς νεολαίας καὶ εἰς μάζας ἐργατικάς. Ἡ δὲ κίνησις αὕτη δημιουργεῖ ἀντεκκλησιαστικὰ καὶ ἀντικληρικὰ ρεύματα ἐν τῇ κοινωνίᾳ, κατὰ τοσούτῳ μᾶλλον ἐπικίνδυνα καθ' ὅσον δυστυχῶς, ἐλλείπει παρ' ἡμῖν ἡ ἀλλαχοῦ σοφῶς διωργανωμένη καὶ δραστηρίως λειτουργοῦσα πολλαπλῶς ἄμυνα καὶ ἀναχαίτισις. Καὶ ἤδη εἰς τὴν Ι. Σύνοδον ἀπόκειται νὰ λάβῃ ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθειμένων ὥς πρὸς τὰ πρόσωπα καὶ τὰ πράγματα τὰς προσηκούσας ἀποφάσεις. Οὐχ ἧττον ἐπὶ τῇ ὑποβολῇ τῆς ἐκθέσεώς μου ταύτης ἐνόμισα ὅτι ἡ συμπλήρωσις τῆς ἀνατεθείσης μοι ἐντολῆς ἐπέβαλλε νὰ θέσω ἐνώπιον τῆς Ι. Συνόδου τινὰ τῶν κατ' ἐμὲ ἐνδεικνυομένων μέτρων.

Ἐν Ἑρμουπόλει Σύρου τῇ 2 Ἰανουαρίου 1928

† Ὁ Σύρου, Τήνου καὶ Ἄνδρου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Προσκυνηματικαὶ προστριβαὶ ἐν Βηθλεέμ.

Ἔν τινι τῶν τελευταίων φύλλων τοῦ περιοδικοῦ τῶν Φραγκισκανῶν Μονῶν «La Terre Sainte» *ἀνακριβῶς ἐκτίθεται ἡ αἱματηρὰ σκηνή, ἥτις συνέβη ἐντὸς τοῦ Σπηλαίου τῆς Βηθλεὲμ κατὰ τὴν 5 Ἰανουαρίου (ν. ἡμ.) τρέχοντος ἔτους. Ὁ συντάκτης τοῦ ἄρθρου «Τὸ αἷμα ρέει ἐν Βηθλεὲμ»* (Le sang coule a Bethléem) *ζητεῖ νὰ ἐπιρρίψῃ τὴν εὐθύνην τῆς ἀξιοθρηνήτου σκηνῆς ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων. Ἀλλὰ κατ' ἀσφαλεῖς πληροφορίας ἡμῶν ἡ εὐθύνη βαρύνει καθ' ὁλοκληρίαν τοὺς φραγκισκανοὺς μοναχούς. Διότι κατὰ τὴν κρατοῦσαν συνήθειαν μετὰ τὴν τέλεσιν τῆς Λειτουργίας τῶν λατίνων ἐν τῷ Σπηλαίῳ ὁ ἕλλην μοναχὸς θέτει εἰς τὸ μέσον αὐτοῦ κηροπήγιον μετὰ λαμπάδος ἀνημμένης, ἕτερος δὲ μοναχὸς κομίζει τὰ ἱερὰ ἄμφια διὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν τῶν ὀρθοδόξων. Ἡ τοποθέτησις τοῦ κηροπηγίου δηλοῖ τὴν ὑπὸ τῶν ὀρθοδόξων ἀποκλειστικὴν κατοχὴν τοῦ Σπηλαίου διὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν. Ἐνῷ λοιπὸν κατὰ τὴν ρηθεῖσαν ἡμέραν ὁ ἕλλην μοναχὸς ἔστησε τὸ κηροπήγιον, ὁ λατῖνος μοναχὸς* Abel Correia, *ἱσπανὸς τὴν καταγωγήν, ὥρμησε καὶ ἔσβυσε τὴν λαμπάδα. Τότε ὁ ἕλλην μοναχὸς ἀπώθησεν αὐτόν, ἐντεῦθεν δὲ ἤρξατο συμπλοκή, καθ' ἣν ἐνεφανίσθησαν αἴφνης τρεῖς ἕτεροι φραγκισκανοὶ μοναχοὶ ἐπιτεθέντες κατὰ τοῦ ἕλληνος μοναχοῦ. Οὗτος ἀμυνόμενος μετεχειρίσθη ὡς ὅπλον τὸ κηροπήγιον ἐκτύπησε δὲ τὸν* Abel Correia *εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ ἀπώθησε τοὺς ἄλλους, μεταχειρισθέντας ὡσαύτως κηροπήγια. Οὕτω συνέβη τὸ ἀτυχὲς ἐπεισόδιον. Ὁ παριστάμενος ἐν τῷ Σπηλαίῳ φύλαξ Ἀστυνόμος κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην ὡμολόγησε καὶ ἐπισήμως κατέθηκεν εἰς τὴν Κυβέρνησιν ὅτι ἤρξαντο χειρῶν ἀδίκων οἱ φραγκισκανοὶ καὶ ὅτι ἀμυνόμενος ὁ ἕλλην εἰς κατὰ τεσσάρων ἔπραξεν ὅ,τι ἔπραξε. Ὁ ἀρθρογράφος τῆς «*Terre Sainte*» εὗρεν ἀφορμὴν νὰ ἐκχύσῃ τὸ δηλητήριον τῆς μισαλλοδοξίας του κατὰ τῶν «σχισματικῶν ἑλλήνων», ἀλλ' ἀσχέτως πρὸς τὰς ὕβρεις καὶ τὰς φλυαρίας αὐτοῦ καλὸν εἶναι νὰ καθορισθῶσι σαφῶς αἱ λεπτομέρειαι τοῦ ἐν τοῖς Ἁγίοις Τόποις καθεστῶτος ὅπως ἀποφεύγωνται ἐντὸς αὐτῶν τοιαῦται προστριβαὶ αὐτόχρημα ἀντιχριστιανικαί. Ἡ στάσις τῶν Ἀγγλικῶν Ἀρχῶν ὑπῆρξεν ἄψογος. Μετὰ τὴν ρῆξιν ζήτημα ἐγεννήθη, ἐὰν ἔπρεπε νὰ καθαρισθῇ τὸ Σπήλαιον ἐκ τοῦ χυθέντος αἵματος. Συνεπείᾳ τῆς ἐπελθούσης διαφορᾶς μεταξὺ ἡμετέρων καὶ Λατίνων ἡ Κυβέρνησις διέταξε τὸ πλύσιμον τοῦ Σπηλαίου διὰ λογαριασμόν της. Το ζήτημα δὲν περιωρίσθη ἐνταῦθα. Ὁ Διοικητὴς Ἱεροσολύμων κατόπιν ἀνακρίσεων ἐξέδωκεν ἀπόφασιν ἐπὶ τοῦ ἐπεισοδίου τῆς ρήξεως τῶν κανδηλαπτῶν. Δι' αὐτῆς καταλογίζεται εὐθύνη εἰς τοὺς Λατίνους ὡς ὑπαιτίους τῆς ρήξεως. Ἀπωθήσαντες τὸν Ἕλληνα κανδηλάπτην ἀποσβύσαντες τὸ ὑπ' αὐτοῦ ἀναφθὲν κηρίον, ὡς νὰ ἦσαν κύριοι τοῦ Σπηλαίου, παρατείναντες τὰς λειτουργίας των πέραν τῆς ἀπὸ ἐτῶν κεκανονισμένης ὥρας ἐφωράθησαν ὑπεύθυνοι ἀπέναντι καὶ τῆς ἀνθρωπίνης δικαιοσύνης, ἥτις κατεδίκασε τὸν*

πρῶτον Λατῖνον κανδηλάπτην εἰς τὴν ποινὴν νὰ μὴ ὑπηρετῇ ἐν τῷ Ναῷ τῆς Βηθλεὲμ καὶ τῷ τῆς Ἀναστάσεως ἐπὶ ἓν ἔτος, τὸν δὲ ἕτερον εἰς τὴν αὐτὴν ποινὴν ἐπὶ ἓξ μῆνας. Βαρυτέρα ὑπῆρξε ἡ τῆς χειροδικίας τῶν ἡμετέρων τιμωρία ἀπαγορεύουσα τὴν ἐν τῷ Ναῷ τῆς Βηθλεὲμ καὶ τῷ τῆς Ἀναστάσεως ὑπηρεσίαν τοῦ μὲν πρώτου ἐπὶ 5 ἔτη τοῦ δὲ ἑτέρου ἐπὶ δύο.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος συνελθοῦσα τὴν Πέμπτην εἰς τακτικὴν συνεδρίαν ἠσχολήθη περὶ διοικητικὰς ὑποθέσεις.

— Κατὰ πρότασιν τοῦ Μακ. Προέδρου ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος ἀπεφάσισεν ὅπως ἐπιδιώξῃ τὴν ἐξασφάλισιν συντάξεως εἰς τοὺς ἐφημερίους, πρὸς τοῦτο δὲ ἐζήτησε στατιστικάς τινας πληροφορίας παρὰ τῶν Σεβ. Ἀρχιερέων.

— Διὰ Διατάγματος μετὰ πρότασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἀπενεμήθη χάρις διὰ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ποινῆς των εἰς τοὺς ἐφημερίους τοῦ ἱεροῦ ναοῦ Εὐαγγελιστρίας Πειραιῶς Ἀντώνιον Κουμῆν καὶ Ἀθανάσιον Παπαδόπουλον.

— Τὴν ἑσπέραν τῆς παρελθούσης Πέμπτης ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος παρηκολούθησε τὴν ὀγδόην, τελευταίαν τῆς ἐφετεινῆς περιόδου, ἀπολογητικὴν διάλεξιν τοῦ κ. Π. Τρεμπέλλα ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Ἑταιρίας τῶν Φίλων τοῦ Λαοῦ, καθ' ἣν ὁ ὁμιλητὴς ἀνήρεσε τὴν θεωρίαν τῆς ἐξελίξεως.

— Ὁ κ. Μ. Γαλανὸς παρακληθεὶς ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ἀνέλαβε τακτικὰς ἑσπερινὰς ὁμιλίας κατὰ Κυριακὴν ἐν τῷ ἱερῷ Ναῷ ἁγ. Κωνσταντίνου Ὁμονοίας ἐκτὸς τῶν ἄλλων κηρυγμάτων, ὡσαύτως ὁ Α' Γραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐν τῷ ἱερῷ Ναῷ ἁγ. Ζώνης.

— Ἐξεδόθησαν τὰ Διατάγματα τῆς ἀναγνωρίσεως τῶν Μητροπολιτῶν Ἐλευθερουπόλεως Σωφρονίου, Βερροίας Πολυκάρπου καὶ Γιαννιτσῶν Βασιλείου.

— Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης διὰ γραμμάτων αὐτοῦ πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν ἀνεκοίνωσεν ὅτι ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καθήρεσε τοῦ ἱερατικοῦ ἀξιώματος τὸν τέως Διάκονον Ἰωακεὶμ Μαλαθούραν, ἀποβαλόντα τὸ ἱερατικὸν σχῆμα, ὡσαύτως δὲ τὸν ἱερομόναχον Καλλίνικον Κελογλάνην ἢ Κασίδην διὰ τὴν κακὴν διαγωγὴν αὐτοῦ.

—Κατὰ πληροφορίας τοῦ περιοδικοῦ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κερκύρας καὶ Παξῶν «Ἅγιος Σπυρίδων» προτάσει τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Κερκύρας πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐσωτερικῶν ἐξεφράσθησαν αἱ εὐαρέσκειαι αὐτοῦ πρὸς τοὺς Ἐφημερίους, Ἐπιτρόπους, Κοιν. Συμβούλια καὶ κατοίκους τῶν Κοινοτήτων Βελονάδων, Μακράδων, Λακώνων, Κασσιώπης, Ἁγίου Παντελεήμονος, Ἐπισκέψεως, Ἀλειμματάδων καὶ Βασιλατίκων, «διὰ τὴν λίαν κοινωφελῆ δρᾶσίν των περὶ τὴν ἀνέγερσιν ἀξιολόγων Διδακτηρίων ἐκ χρημάτων Ἐκκλησιαστικῶν καὶ συνεισφορῶν». Ἡ μικρὰ ἀλλὰ φιλότιμος Κοινότης Στρογγυλῆς ᾐτήσατο παρὰ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως, διὰ τοῦ οἰκείου Ἐκκλησ. Συμβουλίου, τὴν ἄδειαν, ὅπως δι' ἐκκλησιαστικῶν χρημάτων καὶ ἐράνων ἀνεγείρῃ σχολικὸν κτίριον. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης, ἀπὸ πολλοῦ εἰσηγούμενος μεταξὺ τῶν Ἐκκλη]κῶν Συμβουλίων καὶ τῶν κατοίκων τῆς Ἐξοχῆς, παρομοίαν δρᾶσιν, ἔσπευσε νὰ ἐπευλογήσῃ τὴν ὡς ἄνω αἴτησιν καὶ νὰ παράσχῃ ἀμέριστον τὴν συνδρομήν του. Ὁ κ. Νομάρχης, ἐκ συνεννοήσεως μετὰ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου, ἐζήτησε παρὰ τῶν ἐν Ἀθήναις ἁρμοδίων, ὅπως λάβωσι μέριμναν πρὸς διάσωσιν τοῦ Ἱ. Ναοῦ τῆς Παλαιοπόλεως, ἰδιοκτήτου ὄντος, καὶ ἐπέτυχεν ὅπως δοθῶσιν ὁδηγίαι σχετικαὶ εἰς τὸ ἐνταῦθα Ἀρχαιολογικὸν Τμῆμα.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

1) Προκηρύσσεται ὑπὸ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κύπρου διαγωνισμὸς πρὸς ἀποστολὴν ἑνὸς ὑποτρόφου εἰς Ἀθήνας πρὸς σπουδὴν Θεολογίας ἐκ τοῦ κληροδοτήματος τοῦ ἀοιδήμου Ἀρχιεπισκόπου Κυρίλλου 2) Οἱ διαγωνισθησόμενοι δέον νὰ ὦσι τελειόφοιτοι τοῦ Παγκυπρίου Γυμνασίου ἢ Παγκυπρίου Διδασκαλείου ἐκ τῶν ἐπιμελεστέρων καὶ εὐφυεστέρων. 3) Ὁ ἀποσταλησόμενος δέον νὰ χειροτονηθῇ πρὸ τῆς ἀποστολῆς του ἐὰν ἔχῃ τὴν πρὸς τοῦτο κατάλληλον ἡλικίαν, ἄλλως διακρουσῶν τῶν σπουδῶν του. 4) Ὁ ὑπότροφος θὰ δώσῃ ἀσφαλῆ ἐγγύησιν ὅτι θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Κύπρον κάτοχος πτυχίου καὶ θὰ ἐργασθῇ πρὸς προαγωγὴν τοῦ σκοποῦ δι' ὃν ἀπεστάλη εἰς τὸ ἐξωτερικὸν καὶ ἐσπούδασε, τιθέμενος ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. 5) Τὸ τακτικὸν ἐτήσιον ἐπίδομα ἐκ τοῦ κληροδοτήματος διὰ τὰς σπουδὰς θὰ εἶναι λ. στ. 60.0.0. πρόσθετον δὲ ἐπίδομα ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς λ. στ. 12. Ἄλλαι λεπτομέρειαι καθορισθήσονται ἐν τῷ συμβολαίῳ. 6] Αἰτήσεις πρὸς συμμετοχὴν εἰς τὸν διαγωνισμὸν γίνονται δεκταὶ εἰς Ἀρχιεπισκοπὴν μέχρι 31 Μαρτίου 1928. Λεπτομερέστεροι ὅροι παρέχονται ἐν Ἀρχιεπισκοπῇ.

Ἐν Ἀρχιεπισκοπῇ, τῇ 16 Φεβρουαρίου 1928.

(Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς).

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἐκυκλοφόρησε τὸ μηνιαῖον «Bulletin Balkanique», ὄργανον τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν φοιτητικῶν Χριστιανικῶν ὀργανώσεων τῶν Βαλκανικῶν Χωρῶν.

'Αγγέλεται δὲ λίαν προσεχὴς ἡ σύγκλησις τῆς Βαλκανικῆς 'Επιτροπῆς μελλούσης νὰ μελετήσῃ τὸν τρόπον τῆς στενωτέρας ἐπαφῆς τῶν φοιτητῶν τῶν Βαλκαν. Χωρῶν καὶ τὴν συνεργασίαν αὐτῶν ἐν τῷ ζητήματι τῆς διὰ τῶν φοιτητῶν προσεγγίσεως τῶν βαλκανικῶν λαῶν.

—῾Ο βαρῶνος Σακατάνι, μέλος τοῦ ἰαπωνικοῦ Βουλευτηρίου ἐκ τῶν μᾶλλον σημαινόντων, προεδρεύσας τῆς τελετῆς τῶν ἐγκαινίων τῆς αἰθούσης τῆς Χριστιαν. ῾Ενώσεως Τόκιο, ἡ ὁποία ἀνηγέρθη μετὰ τὴν ἐκ τοῦ σεισμοῦ τοῦ 1923 καταστροφήν της, εἶπε τὰ ἑξῆς ἄξια σημειώσεως: «Συχνάκις ἠκούσαμεν νὰ λέγεται ὅτι μία τῶν ἀναγκῶν τῆς 'Ιαπωνίας ἦτο ἡ τῆς μεγαλειτέρας ἀναπτύξεως τῆς κοινωνικῆς ἀγωγῆς. 'Αλλὰ δὲν ἔχομεν ἐδῶ, εἰς τὴν Χριστιαν. ἕνωσιν τῶν νέων τοῦ Τόκιο, μία ὀργάνωσιν ἔχουσαν εἰς τὸ ἐνεργητικόν της τεσσαράκοντα ἔτη πείρας μεταξὺ νέων καὶ παιδίων τῆς χώρας ταύτης; 'Αφ' οὗ γνωρίζομεν ὅτι ἡ εὐτυχία τοῦ ἔθνους μας ἐξαρτᾶται κατὰ μέγα μέρος ἀπὸ τὴν νεολαίαν του, τίποτε δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ μὴ εἶναι εὐχαριστότερον τοῦ νὰ σταθεροποιήσωμεν τὴν βελτίωσιν τῶν φυσικῶν ὅρων καὶ τῶν ὅρων τῆς ἀγωγῆς τοῦ χαρακτῆρος ὑπὸ τὴν εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν τῶν χριστιανικῶν ὀργανώσεων. 'Απὸ τῆς ἐπόψεως ταύτης καὶ ἕνεκα τῶν κοσμικῶν τούτων συνθηκῶν, ἡ Χριστιαν. Ἕνωσις δύναται νὰ καταστῇ χρήσιμος εἰς κλίμακα εὐρυτάτην».

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ 'Ηγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν τῇ 'Ιερᾷ Μητροπόλει 'Ηλείας 'Ιερᾶς (Ἄνω Μονῆς Δίβρης] προκηρύττει ὅτι, ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τριετοῦς ἐνοικιάσεως ἐνεργηθησομένην τὴν 18 Μαρτίου 1928 ἔτους, ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ ἐν Δίβρη, ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογραφοῦντος Εἰρηνοδίκου Λαμπείας, ὁ ἐντὸς τῆς κοινότητος Δίβρης καὶ ἐν τῇ θέσει Ἅγιοι Θεόδωροι, κείμενος εἷς ὑδρόμυλος καὶ ὑδροτριβὴ μετὰ τῶν συνεχομένων ἀγροῦ καὶ κήπου, κτήματα τῆς 'Ιερᾶς «Ἄνω Μονῆς Δίβρης». Πρώτη προσφορὰ ὁρίζεται τὸ ποσὸν τῶν τριῶν χιλιάδων πεντακοσίων [3.500) δραχμῶν ἐτησίως.— Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὅρων τῆς ἐνοικιάσεως ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς καὶ τῷ τῆς κοινότητος Δίβρης. 'Εν τῇ 'Ιερᾷ Ἄνω Μονῇ Δίβρης τῇ 1 Μαρτίου 1928.

Τὸ 'Ηγουμ)λιον τῆς 'Ι. Μ. 'Αμπελακιωτίσσης (τέως Κοζίτσης] «Ἅγιος Πολύκαρπος» προκηρύττει ὅτι, μὴ ἐμφανισθέντος πλειοδότου κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ κ. Προέδρου Κοινότητος Κοζίτσης τῇ 26 Φεβρ. ἐ. ἔ. ἐνεργηθεῖσαν δημοπρασίαν περὶ ἐκμισθώσεως τοῦ παρὰ τὸν ποταμὸν «Κότσαλον» ὑδρομύλου τῆς Μονῆς ἐπαναλαμβάνηται αὕτη περὶ μονοετοῦς ἐκμισθώσεως τῇ 20 'Απριλίου ἐ. ἔ. ἐν Πλατάνῳ Ναυπακτίας καὶ ὥρα 10—12 ἐνώπιον τοῦ κ. Συμβολαιογράφου Προσχίου καὶ τῶν νομίμων ἀντιπροσώπων τοῦ Σ. Μητροπολίτου Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας καὶ τῶν 'Ηγουμ]λίων μὲ πρώτην προσφορὰν τριῶν χιλιάδων [3000] δρχ. καὶ συμφώνως τοῖς ὅροις ὑποχρεώσεων κατατεθειμένοις εἰς τὸ Συμβολαιογραφεῖον Προσχίου καὶ τὸ γραφεῖον τῆς Μονῆς ἔνθα δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι 'Εν Ι. Μονῇ 'Αμπελακιωτίσσης τῇ 10 Μαρτίου 1928.

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΟΡΦΑΝΟΤΡΟΦΕΙΟΝ ΒΟΥΛΙΑΓΜΕΝΗΣ

ΑΠΟΛΟΓΙΣΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Χρήσεως 1927

ΜΕΡΙΔΕΣ	
ΕΣΟΔΑ	
Εἰσφοραὶ	
1) Εἰσφοραὶ παρελθούσης χρήσεως	220.356.25
2) » Κοινοτήτων καὶ 'Ιερῶν ναῶν Μονῶν, ἐξ ἐράνων, Προϋπολισμῶν ναῶν, δωρεᾶς Μακαριωτάτου καὶ λοιπῶν Φιλανθρώπων	339.308.05
Εἰσφορὰ Δημοσίου	20.000.—
Δήμου 'Αθηναίων	10.000.—
Εἰσπράξεις ἐξ ἐνοικίων Παραγγῶν καὶ Σκηνῶν ὀρφανοτροφείου	5.000.—
	595.164.90
ΕΞΟΔΑ	
1) ***Ἐγκαταστάσεις***	
'Υπόλοιπον παρελ. ἔτους	92.216.30
Βελτίωσις καὶ συντήρησις χρ. 1927	4.909.—
Μεῖον τ' ἀποσβενήμμ. 10 ο]ο	9.712.50
	87.412.80
2) ***Ἔπιπλα καὶ σκεύη***	
'Υπόλοιπον παρελθ. χρήσεως	32 711.20
Προσθῆκαι χρήσεως 1927	6.133.50
Μεῖον τ' ἀποσβενήμμ. 10 ο]ο	3.884.50
	34.960.20
3) ***'Ιματισμὸς ὑπόδησις***	
'Υπόλοιπον παρελ. χρήσεως	26.955.90
Προσθήκη χρ. 1927	1.320.20
Μεῖον τ' ἀποσβενήμμ. 10 ο]ο	2.827.60
	25.448.50
4) ***Τροφεῖα***	
α) Τροφεῖα ὀρφανοτρ. καὶ προσωπικοῦ χρήσεως 1927	136.983.—
β) Ἄρτος καταναλωθεὶς	105 714.10
γ) Δι' ἀγορὰν ὕδατος	10 486.—
Τρόφιμα ἐν ἀποθήκῃ τὴν 31)12)27	6.198.80
	259 382.30
5) ***Γενικὰ Ἔξοδα***	
Μισθοδοσίαι ἀνωτέρου καὶ κατωτέρου προσωπικοῦ, Γραφικὴ ὕλη, Φωτισμός, Περίθαλψις, πλυστικά, Βιβλία κλπ.	42.729.60
Καύσιμος ὕλη	4.150.
	46.879.60
6) ***Συνεργεῖον ὑποδηματ. ὀρφαν.***	26.565.—
7) ***Διὰ τὴν ἐξαγορὰν 'Ορφανοτροφείου***	50.000 —
8) Δωρεὰ Αὐτοκινήτου	25.000.—
	148.444.60
Ταμεῖον	
Κατάθεσις Τρ. 'Αθηνῶν	10.263.55
'Υπόλοιπον ἐν τῷ Ταμείῳ τὴν 31)12)27	29.259.95
	39 516.50
	595.164.90

'Εν 'Αθήναις τῇ 31]1]28

'Ο Πρόεδρος τοῦ Δ. Συμβουλίου — 'Ο Ταμίας

† Ο ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ — **Δημ. Μένανδρος**

'Ο ἐπὶ τοῦ Λογιστικοῦ

'Εμμαν. Κυριακίδης

Τύποις «Φοίνικος» ὁδὸς Σταδίου 44. 'Αθῆναι